

Ressenya del Llibre: Clàudia Serra (2024), Un estiu

Citació: Lago Rico, A. (2025). Ressenya del llibre *Un estiu*, per Clàudia Serra Gómez, Autora. GeoGraphos, vol. 16, pp. 167-170. <https://doi.org/10.14198/geogra.31247>

Aitana Lago Rico
Universitat d'Alacant, Espanya
borjah84@gmail.com
<https://orcid.org/0009-0007-8398-7814>

Dades tècniques

Títol original: *Un estiu*
Any de publicació: 2024
Editorial: Sembra Llibres
Tipus/categoria: dramàtic (teatre)
Nombre de pàgines: 92
Disseny de portada: tapa blana
ISBN: 978-8410198203

Recepció: 30/11/2025. **Acceptat:** 19/12/2025

Conflicte d'interessos: Els autors declaren no tindre conflictes d'interessos.

Llicència: aquest treball es comparteix sota la llicència d'Atribució-NoComercial- a Compartir Igual 4.0 Internacional de Creative Commons (CC BY-NC-SA 4.0): <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>.

© 2025 Lago Rico, Aitana

Ressenya del Llibre

Paraules clau: Càmping, explosió, estiu, tragèdia, família, memòria, injustícia.

Introducció

Un estiu, guanyadora del 29é Premi Ciutat de Castelló de Teatre, és una obra de l'alacantina Clàudia Serra, autora també de *Zóon Politikón* (2016), *Una carretera sense arbres* (2023) i *Llibre de meravelles* (2024) —entre altres.

Tal com s'explica en l'edició de Sembra Llibres, *Un estiu* s'estrenà el 23 de novembre de 2023 a la Sala B del Teatre Bernat i Baldoví de Sueca, sota la direcció de l'autora i Eugeni Alcañiz Alberola. Un any després, en novembre de 2024, Sembra Llibres publicà el text dramàtic dins la col·lecció 'Llavors'. I, d'alguna manera, *Un estiu* és precisament això: una història configurada a partir d'un fet real, que, com una llavor, germina en un drama complex difícil de classificar en un subgènere concret. D'acord amb Xavier Hernández i Garcia, autor de l'epíleg de l'obra, *Un estiu* és la barreja d'una peça de teatre document, una tragèdia grega, una comèdia romàntica, una comèdia de fantasmes i moltes coses més.

Ara, independentment d'això, *Un estiu* és la crònica —i, alhora, la denúncia— d'un fet real que tingué lloc al càmping d'Els Alfacs, a la platja d'Alcanar, l'any 1978: l'explosió d'un camió de propilè en la rodalia del recinte d'acampada, amb 226 morts i més de 300 ferits.

Resum de l'obra

L'estiu de 1978, Pere i la seua parella Laura, acompanyats dels fills de Pere, decideixen passar l'estiu al càmping d'Els Alfacs, tal com han fet des de fa tres anys. Martí, Aleix, i Toni, els fills de Pere, ens narren els dies llargs de vacances que passen al càmping, al mateix temps que ens mostren el caràcter dels altres personatges principals: Pere, un home d'actituds masclistes que mostra poc interès pels fills i qualsevol aspecte de la casa —en aquest cas, la caravana—; i Laura, més jove que Pere, que sí que mostra més interès i estima pels fills de la seua parella i s'encarrega dels afers domèstics. La vida de la família al càmping es veu lleugerament alterada per l'arribada d'uns francesos, amb els quals intercanvien algun sopar junts, els xiquets juguen, i, fins i tot, s'insinua l'aparició d'alguns vincles amorosos. No obstant això, la calma d'Els Alfacs es veu sotragada per l'esclat d'una bola de foc: un camió de propilè que explotà l'any 1978 per sobrecàrrega, en una carretera pròxima al càmping —que aquell any també estava sobrecarregat de turistes— perquè l'empresa no havia donat diners al camioner que portava la mercaderia per a pagar el peatge de l'autopista. El moment de l'explosió s'explica no sols des de la perspectiva dels fills de Pere —ara, fantasmes— sinó també des de la perspectiva del mateix Pere, un bomber i el camioner. El relat de la tragèdia és succeït per l'última part, centrada en els responsables i les raons potencials de l'accident: l'empresa que sobrecarregà el camió de propilè, les mil pessetes que

no pagaren al conductor per al peatge, el conductor mateix, els responsables del càmping, i altres.

Valoració personal i tècnica

Un estiu és una obra breu, però punyent, capaç de colpir el lector que la llig com si l'onada de l'explosió del 1978 encara es poguera sentir hui dia, l'any 2025. I és que, en a penes 85 pàgines, Clàudia Serra és capaç de copsar la complexitat d'una tragèdia del passat que ens permet entendre, ara més que mai, les tragèdies que encara vivim en el present.

Tot i que s'estrenà l'any 2023, els ressons del drama amb la barrancada del 29 d'octubre són més que evidents: una catàstrofe la magnitud de la qual es podria haver reduït —i, en el cas de l'explosió, es podria haver evitat— si no fora per la negligència de les persones al càrrec. L'autora, per això, fa una crítica a un sistema governat per les lleis del capital i els seus representants ineptes, capaç d'arrossegar i passar per damunt les vides de persones innocents, alienes al perill que els aguitava, com tota la gent que anà a treballar el dia de la dana.

Precisament, una de les raons que intensifiquen l'impacte del text de Serra és el fet d'estar narrada per les víctimes més innocents: Martí, Aleix i Toni, tres xiquets que, aliens al món dels adults, se'l miren des de fora i expliquen les microcomplexitats del seu entorn familiar. La narració a tres veus transforma els xiquets, tal com explica Hernández i Garcia, en el cor d'una tragèdia clàssica que, amb tot, no deixen de banda l'humor per a explicar la relació tòxica de son pare amb Laura, el temps que passen amb els francesos, i, fins i tot algunes de les intervencions dels responsables de l'explosió en l'última part de la novel·la. I, de fet, aquestes dosis d'humor són un dels factors que accentuen el contrast esfereïdor entre la primera part —prèvia a l'explosió— i la segona i tercera part, sobre l'esclat del propilè i els responsables. Certament, *Un estiu* és un drama de contrastos, clarament marcats pel punt d'inflexió que suposa l'explosió. Tal com els passà als campistes d'Els Alfacs en 1978, l'esclat del propilè trasllada el lector des d'un entorn assimilable a un *locus amoenus* en el context de la Transició a l'Estat espanyol, fins a un infern dantesco en el qual l'aigua, a més de dos mil graus centígrads, cremava encara més que l'aire. Un infern que, per al públic que no conega l'accident d'Els Alfacs —o no haja llegit prèviament la sinopsi del llibre—, pot paréixer obra de la ficció.

No obstant això, *Un estiu* és la crònica d'una tragèdia real protagonitzada en uns personatges que, per més ficticis que siguin, també podrien haver estat reals. I, des del meu punt de vista, aquí rau la potència emotiva de l'obra: en el fet d'haver focalitzat l'acció en una família concreta, com si ens hagueren deixat aguitar per una finestra i veure ja no sols la bola de foc, sinó també la intimitat d'un grup de campistes morts en l'accident. En aquest sentit, el títol és força significatiu i, des del meu punt de vista, irònicament àcid. Un estiu

per als caps de l'empresa que havia de transportar el propilè i un estiu per als amos del càmping és, ahora, *l'estiu* en què el conductor del camió provocà, sense saber-ho, la seua pròpia mort i la de 226 campistes; *l'estiu* en què algú com Pere perdé tota la seua família; *l'estiu* en què centenars de persones perderen la vida o la pell per l'explosió o per intentar fugir en l'aigua ardent.

Tot plegat reflecteix la ironia del fet que, com en la dana, els responsables principals són els únics que n'ixen impunes: els caps de l'empresa i els amos del càmping, que, sense escrúpols, prioritzaren el creixement econòmic per sobre de la seguretat, i, per això, els primers transportaren més propilè del que devien; mentre que els segons reberen més campistes dels que podien acollir. En l'entramat d'aquesta cadena de negligències, *Un estiu* esdevé un testimoni fonamental que representa, ara més que mai, la necessitat no sols d'analitzar les raons de la catàstrofe, sinó també —i, sobretot— la necessitat d'escoltar i dignificar-ne les víctimes.